

dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

**SOCIALE MEDIA DOEN
CYBERPESTEN**

**WIE IS DE NIEUWE
CAMPUSDICHTER?**

**MOORD OP
COACH CONNY?!**

beeld: Amber Peeters
lay-out: Emma Mertens

CANTUSBESPIEGELINGEN

Cantus ex, editoriaal in! Toen ik een jaar geleden met het idee begon te spelen om de hoofdredactie van ieders favoriete studentenblad te vervoegen, maakte ik lijstjes van pro's en contra's. Als ik toen wist dat ik een theecantus zou moeten voorzitten, had dat ongetwijfeld in grote vette letters bovenaan het, voor de rest zeer korte, contralijstje gestaan. Sinds het vierde middelbaar heb ik geen woord Latijn meer in de mond genomen, schijnwerpers zijn niet aan mij besteed en aan de microfoon wil ik zelfs niet denken. Ik aan een voortafel? *Recipe for disaster*, dacht ik.

Nu het achter de rug is en de stress is gaan liggen, besef ik dat een cantuszaal voor de senior eigenlijk een utopie is. Wie wil er nu niet per direct van al haar problemen verlost zijn door simpelweg "*cantor habes*" te zeggen? Maak je toch een fout, dan trek je een ad (of sip je van warme thee) en is alles vergeten en vergeven. Ja, ik zou er zelfs voor willen pleiten om de cantuscommando's te integreren in het dagelijkse leven. Staan er weer eens verkopers voor je deur? *Non habes* en deur dicht. Geen zitplek op de tram? *Surgite* en zelf snel neer gaan zitten. Kotgenoten die het bont maken op onmenselijke uren? *Silentium!*

Toegegeven, heel goed hoef je me niet te kennen om te weten dat ik nooit de moed bij elkaar zou kunnen schrapen om mensen zo te commanderen. Toch spreekt het idee van die duidelijke communicatie me wel aan. Gedaan met "Ik vroeg me af of je misschien als je dat ziet zitten..." en "Ik kan me vergissen, maar ik dacht dat je vorige week had gezegd dat..." Gedaan met nadenken hoe ik mijn boodschap moet verpakken. Gedaan met wekenlang twijfelen. Vanaf nu enkel nog korte en eenduidige uitspraken. Vanaf nu duidelijk zeggen wat ik wil.

Misschien is dat wel de belangrijkste les die ik tijdens die cantus begin maart leerde: met mezelf af en toe in de schijnwerpers zetten is helemaal niets mis. Anderen mogen zoveel konkelfoezen, elkaar toedrinken of het woord vragen als ze willen, dat maakt wat ik te zeggen heb niet van ondergeschikt belang. In het dagelijkse leven zullen mensen niet snel "waar is die cantus heen" scanderen, maar als ze echt eerlijk zijn, willen ze misschien zelfs wel dat ik mijn mond opentrek en mijn mening deel. En ik leerde dat ik niet zo moet stressen en het uiteindelijk allemaal wel goed komt, dat ook.

Dan is het nu tijd voor vrije versies. Sla de pagina maar snel om want *een student die dwars leest, wouldn't do us any harm. And we'll roll the old chariot along...*

Pebbles Antonissen,
hoofdredacteur

PS Om de redacteur gerust te stellen die op pagina 10 haar mening uit over mensen die praten tijdens concerten, voel ik me genooddaakt toe te voegen dat ik mijn recent geleerde les niet zal toepassen in concertzalen.

- 4** doen sociale media pesten?
- 7** punk op de Stadswaag
- 10** opinie: praten tijdens concerten
- 11** stuvers aan het woord
- 12** Jeugdboekenmaand
- 18** het kattencafé
- 19** dwarszitter
- 20** close-up
- 25** memes en puzzels
- 29** haatfabriek
- 30** het laatste woord
- 31** poëzie

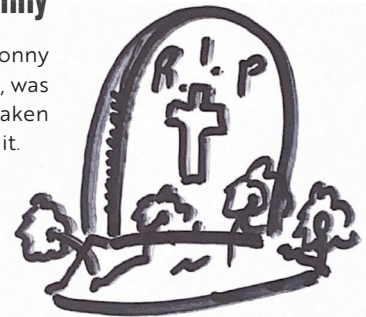
INHOUD

14 de nieuwe campusdichter

Op de openingsreceptie van cultuurfestival Calamartes op 4 maart werd de gloednieuwe campusdichter bekendgemaakt. Onze redacteur was ter plaatse en kon Leonie Moreels spreken over haar plannen voor de komende poëzieperiode.

28 moord op Coach Conny

Na maanden trouwe dienst is Coach Conny van ons heengegaan. Net als haar leven, was ook haar dood niet geruisloos. Wij spraken de nabestaanden en brachten verslag uit.

Technologisch vernuft en sociale media zijn overal anno 2024. Die alomtegenwoordigheid kan je voorname-lijk situeren binnen Generatie Z (geboren van 2001 tot 2015). Mensen uit Generatie Z worden ook wel *digital natives* genoemd, mensen die opgegroeid zijn in het digitale tijdperk en zich nauwelijks een leven zonder digitale technologie kunnen voorstellen. Het is de vraag wat zo'n leven tussen de schermen oplevert en of het wel een goed idee is dat jongeren zich zo massaal bezighouden met sociale media.

Wij spraken met professor Michel Walrave, gewoon hoogleraar aan het departement Communicatiewetenschappen aan UAntwerpen. Hij richtte de onderzoeksgroep MIOS (Media en ICT in Organisaties en in de Samenleving) op. MIOS doet onder andere onderzoek rond het digitaal mediagebruik van jongeren. Daarbij wordt vooral gekeken naar de risico's die jongeren lopen en hoe ze daarmee omgaan.

Walrave startte zijn onderzoekslaan begin jaren negentig aan KU Leuven. Tijdens zijn studie Communicatiewetenschappen bestonden er nog geen sociale media, maar wel al internettoepassingen en chatmogelijkheden om interpersoonlijk te communiceren. Ondertussen zijn er een heleboel nieuwe toepassingen waarbij het privacy-

DOEN SOCIALE MEDIA CYBERPESTEN?

vraagstuk meer dan ooit actueel is. Vanuit haar missie focust MIOS zich vooral op een aantal risico's van sociale media. "Een van de eerste risico's die we nationaal en internationaal zijn gaan bestuderen is cyberpesten, in verschillende onderzoeken onder leiding van collega Heidi Vandebosch. Daarnaast doen we onderzoek naar online partnergeweld en andere vormen van online geweld. We doen ook onderzoek over intieme vormen van communicatie zoals sexting waarbij jongeren soms onder druk worden gezet om beelden door te sturen die dan misbruikt of verder doorgestuurd worden", aldus Walrave.

opgroeien met sociale media

Allereerst licht Walrave toe hoe het komt dat jongeren zo sterk aangetrokken zijn tot sociale media. "Dat is geen toeval. Jongeren die opgroeien ondergaan een aantal fundamentele ontwikkelingen. Ze experimenteren met looks en vinden feedback van leeftijdsgenoten heel belangrijk. Die feedback, het

experimenteren en het uiten van meningen gebeuren voornamelijk face to face, maar ook steeds meer op sociale media. Dat maakt dat sociale media een belangrijke rol spelen in de identiteitsvorming van jongeren." Ten tweede ontwikkelen jongeren zich ook op het vlak van vriendschappen en relaties. "Sociale media spelen ook hierin een belangrijke rol. Ze openen namelijk een wereld van mogelijkheden om contacten te leggen. Vooral bij de eerste romantische relaties zijn sociale media belangrijk. Jongeren communiceren met elkaar, leren elkaar kennen en delen soms ook intieme informatie of foto's met elkaar via digitale media. Digitale toepassingen zijn dus ook in de intieme sfeer belangrijk." Een laatste domein waarin jongeren in een stroomversnelling komen is het streven naar en het bereiken van meer autonomie. "Tijdens de adolescentie is men niet altijd akkoord met wat vader en moeder beslissen of adviseren. Sociale media zijn de eigen virtuele ruimte voor jongeren waar ze onder de radar van ouders kunnen communiceren met geestesgenoten. Daardoor komen ze in contact met verschillende zienswijzen en kunnen ze steun vinden bij gelijkgestemden die met dezelfde vragen zitten of met dezelfde problemen kampen."

De breedte van dat online netwerk houdt natuurlijk ook risico's in. "Jongeren komen in contact met elkaar en hebben niet altijd dezelfde mening, waardoor ze gaan discussiëren. Dat kunnen constructieve discussies zijn, maar niet iedereen die je online ontmoet heeft goede bedoelingen. Zo kunnen jongeren met bepaalde riskante contacten

te maken hebben, waarbij ze gepest worden omwille van uiterlijke kenmerken, hun mening of andere kenmerken van hun persoonlijkheid, of waarbij ze bijvoorbeeld onder druk worden gezet om intieme informatie te delen."

"Die riskante contacten hebben veel te maken met het disinhibitie-effect", vertelt Walrave. "Omdat er bij online communicatie meer afstand is tussen de gesprekspartners durven mensen meer. Dat kan positief zijn, bijvoorbeeld wanneer een jongere die kampt met persoonlijke problemen veel laagdrempeliger ervaringen en problemen kan uiten en professioneel advies kan krijgen. Daarnaast is er ook toxische disinhibitie waarbij de afstand tussen mensen die online communiceren ervoor zorgt dat sommige mensen minder drempels ondervinden om agressief te zijn. Wat ze face to face niet zouden durven zeggen, durven ze jammer genoeg wel online. Dat voedt allerlei vormen van agressie, zoals bijvoorbeeld haatspraak en ook cyberpesten."

cyberpesten

"Cyberpesten is een belangrijk probleem bij adolescenten. Het is vaak gelinkt aan offline pesten, waarbij jongeren door bepaalde kenmerken doelwit worden van spot. Niet enkel van harde woorden, maar ook van fysieke agressie", zegt Walrave. Hij legt uit: "Een aantal decennia geleden was het zo dat wanneer iemand op school gepest werd, die persoon thuis niet meer bereikt kon worden. Nu is het anders. De pester blijft >

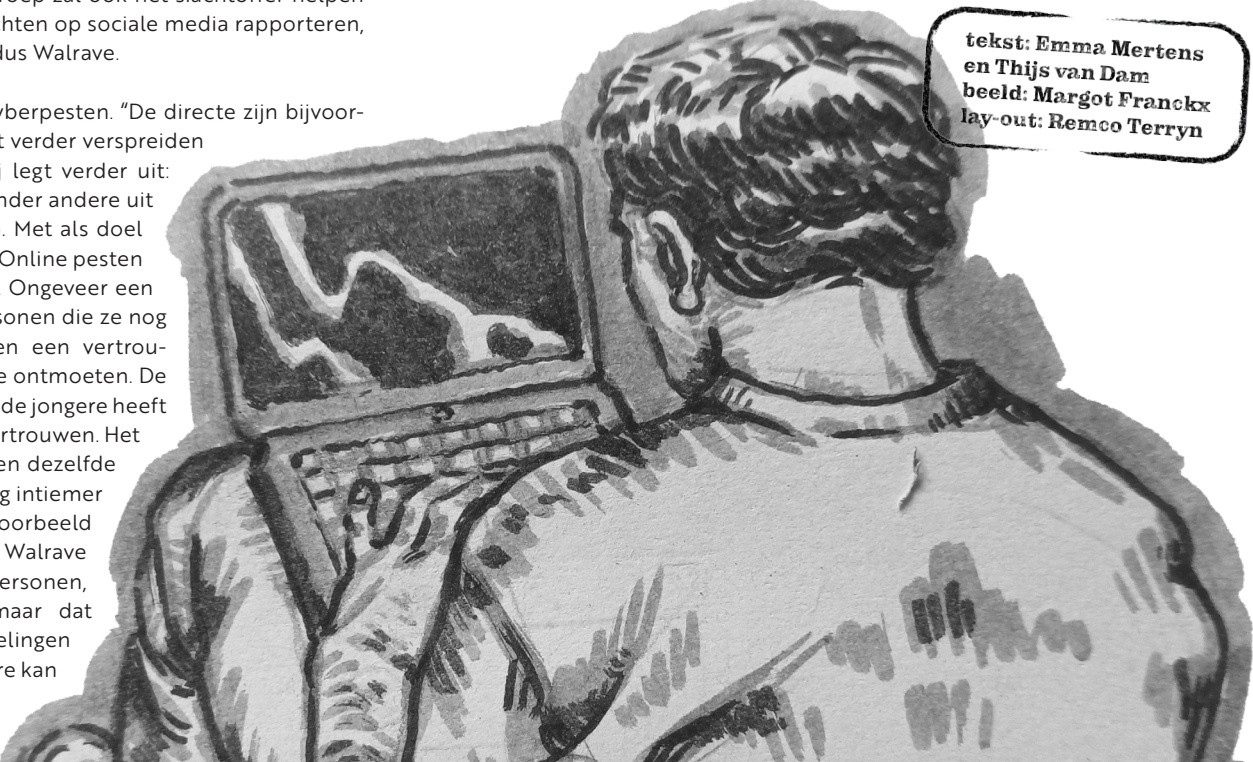
het slachtoffer in het vizier houden." De impact van offline en online pesten is groot. "Er is zowel impact op hun schoolprestaties, als op hun zelfbeeld en zelfvertrouwen. Ook daalt het vertrouwen van gepeste personen in anderen", vertelt Walrave. Hij vervolgt: "Jongeren die in hun jonge jaren offline en online gepest zijn dragen de wonden vaak voor de rest van hun leven met zich mee."

10 à 17 procent van de Vlaamse jongeren is slachtoffer van cyberpesten. 1 op de 20 jongeren geeft toe al dader geweest te zijn. Een op de vier was al getuige. "Die getuigen spelen een cruciale rol. Zij kunnen het verschil maken", zegt Walrave. Hij deelt deze op in drie groepen: een groep die mee gaat doen, "wat natuurlijk vaak, jammer genoeg, het makkelijkste is". Een andere groep en soms de meerderheid wil er niets mee te maken hebben. Zij steunen zowel het slachtoffer als de dader niet. "Deze *bystanders* vrezen ervoor het volgende slachtoffer te zijn wanneer ze iets doen", legt Walrave uit. De laatste groep, helaas de minderheid, durft tussen te komen. "Die laatste groep zal ook het slachtoffer helpen en ondersteunen. Ook zullen ze deze berichten op sociale media rapporteren, waardoor deze offline gehaald worden", aldus Walrave.

Er zijn directe en subtielere vormen van cyberpesten. "De directe zijn bijvoorbeeld verbaal geweld, haatberichten of het verder verspreiden van intieme beelden", vertelt Walrave. Hij legt verder uit: "De indirecte subtielere vormen bestaan onder andere uit geruchten lanceren of haatpagina's maken. Met als doel de reputatie van de gepeste te bekladden." Online pesten is niet altijd verbonden aan offline pesten. Ongeveer een op de vier jongeren heeft contact met personen die ze nog nooit ontmoet hebben. "Jongeren kunnen een vertrouwensband krijgen met iemand die ze online ontmoeten. De gesprekken worden intiemer en het klikt, of de jongere heeft in ieder geval de indruk dat het klikt. Er is vertrouwen. Het gevoel dat de ander hem of haar begrijpt en dezelfde gevoelens heeft. Dat evolueert naar een nog intiemer niveau van communicatie, waarbij bijvoorbeeld intieme beelden worden uitgewisseld", legt Walrave uit. "Dat kan positief zijn met aardige personen, waarmee er fijne uitwisselingen zijn, maar dat kunnen ook mensen met slechte bedoelingen zijn", vertelt Walrave. Hij vervolgt: "De jongere kan

met die beelden onder druk gezet worden om meer intieme beelden te sturen of de persoon offline te ontmoeten. Ik heb het hier opnieuw over jongeren, maar ook volwassenen kunnen dit meemaken", legt Walrave uit.

Toch is er hoop volgens Walrave: "Wij werken samen met het Vlaamse Kenniscentrum Mediawijsheid waarmee we tegencyberpesten.be hebben opgericht, met veel informatie voor jongeren, ouders en leraren." Deze informatie is gericht op preventie en vertelt wat te doen wanneer het misgaat. Walrave spreekt van een evolutie: "Er zijn steeds meer initiatieven om jongeren te sensibiliseren en te wapenen, waaronder De Week tegen Pesten. Ook BV's en andere bekende personen getuigen van situaties. Hierdoor leren jongeren onder andere hoe ze als *bystander* een positieve invloed kunnen hebben." Met zulke initiatieven hoopt Walrave dat sociale media een ruimte voor positieve identiteitsvorming en vriendschappen kunnen blijven voor jongeren. □

tekst: Emma Mertens
en Thijs van Dam
beeld: Margot Franckx
lay-out: Remco Terryn

ANARCHY IN THE UA

tekst: Lucas Van Looveren
beeld: Lena Vercammen
lay-out: Thijs van Dam

Vergeet *den Dolce* en de *Klimax*, de prijs voor de meest memorabele Stadswaagnachtclub aller tijden gaat naar de inmiddels ter ziele gegane *Cinderella's Ballroom*. In de jaren 1970 en 1980 groeide deze slecht verlichte kelder uit tot het epicentrum van de Antwerpse punkscene. De nabijheid van deze voormalige muziektempel inspireerde onze redacteur tot een zoektocht naar de sporen van het roemrijke Antwerpse punkverleden.

Wanneer ik ter voorbereiding van dit artikel over de verlaten Stadswaag struin, dwalen mijn gedachten af naar het Antwerpen van de jaren 1970. Na een periode van ongeziene groei belandde de economie in een neerwaartse spiraal. Voor jongeren was er nauwelijks toekomstperspectief. Arbeiders geraakten niet aan de bak in de haven en moesten elke dag noodgedwongen door weer en wind fietsen om een stempel te laten zetten en afgestudeerden konden niet aan de slag op de arbeidsmarkt. Hun dromen lagen al aan diggelen voor hun volwassen leven goed en wel begonnen was. Een eigen huis met tuintje – het ideaal van de babyboomgeneratie – zat er voor hen niet in. En wat met de vijand uit het Oosten? Zou hun schimmelrijke huurflat een nucleaire inslag overleven?

Ondertussen rommelde het aan de overzijde van het Kanaal. Om te ontsnappen aan de waan van de dag vluchtten Britse jongeren in een undergroundscene vol scheurende gitaren, leren jassen en welgeplaatste veiligheidsspelden. De punkers zagen het levenslicht. Hun motto: de wereld is naar de kloten. Hun antwoord daarop: een dikke middelvinger.

Na een reis door het Verenigd Koninkrijk besloot Antwerpenaar Luc Van De Poel dat de sinjorenstad nood had aan een dosis anarchie en stichtte hij 's lands eerste punkband *The Kids*. Nomen est omen: bassist Danny De Haes was bij de oprichting amper twaalf jaar oud. Het contrast met frontman Ludo Mariman, een potige havenarbeider met de aaibaarheidsfactor van een hondsdolle rottweiler, kon haast niet groter zijn. In een mum van tijd kregen *The Kids* navolging van een reeks Belgische punkbands. Ervaring was dan ook geen vereiste. Met een handvol akkoorden, een mondje steenkolenengels en een frontman die de longen uit zijn lijf schreeuwde, kwam je al een heel eind.

Punk was naast een muziekgenre een ware levensstijl. Jongeren hulden zich in rafelige jeans en strakke leren jassen, maten zich een hanenkam aan en keilden hun studies en loopbanen in de vuilbak. Punkers hadden wel wat beters te doen met hun tijd. Pogoën op *The Sex Pistols* bijvoorbeeld. Of kleinburgerlijke pennenlikkers een goei saffet geven. Softies die in de flowerpower waren blijven hangen, verdienden eveneens een flink pak rammel.

party on, party on, party on

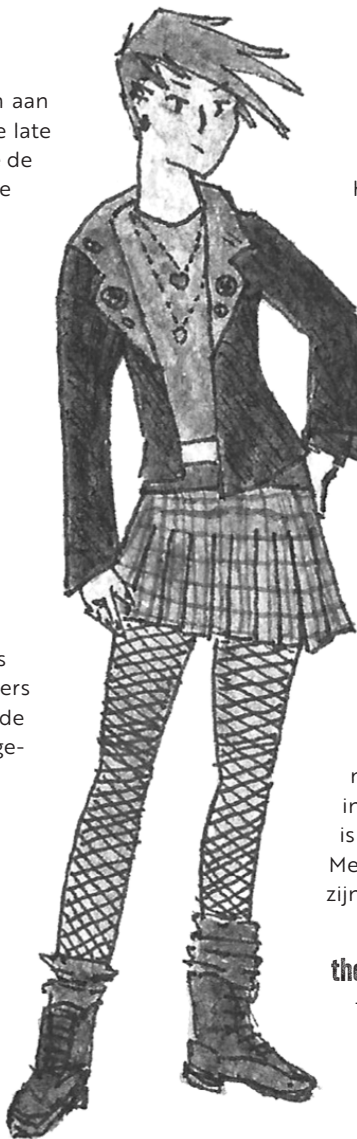
De buurt rond de Stadswaag was het kloppend hart van de Antwerpse punkbeweging. Niet verwonderlijk: door de nabijheid van de Academie, de UFSIA (een van de voorlopers van UAntwerpen) en de dokken woonden er rondom het plein vooral jonge kunstenaars, studenten en havenarbeiders. Bovendien waren

de huurprijzen er door de armoedige staat van de panden aan de lage kant. Overdag sliepen punkers er hun roes uit. In de late namiddag zetten ze koers naar het Conscienceplein, waar ze de nacht inzetten in het Pannenhuis, de muziektempel waar de mannen van Pink Floyd in hun psychedelische begindagen nog hadden opgetreden. Anno 1980 was Pink Floyd een stadionvullende progrockband waar de meeste punkers hun neus voor ophielden.

Rond middernacht trok een stoet leren jassen naar de Stadswaag waar Cinderella's Ballroom klokslag middernacht haar deuren opende – nomen est wederom omen. De muziekclub was het walhalla voor de in leer gehulde meerwaardezoeker. Door de boxen schalden de betere (post)punk, ska en new wave. Journaliste Annik Honoré, de vrouw waar Joy Division-frontman Ian Curtis zijn hart aan verpand had, gaf regelmatig een acte de présence en een groep modestudenten bewonderde de gewaagde outfits. Later zouden ze als couturières de wereld veroveren onder de naam de Antwerpse Zes. De festiviteiten in Cinderella's Ballroom gingen door tot in de vroege uurtjes. Punkliefhebbers die nog in hun ouderlijk huis woonden, namen rond 10 uur de tram naar het centrum om zich aan te sluiten bij het feestgevoel.

ne plastieken zak

Een van de hipste vogels in Cinderella's Ballroom was Gene Bervoets. Lang voor zijn doorbraak als acteur was hij de frontman van dienst bij The Plastik Bags. Bervoets en de zijnen keken verder dan het Londen van The Sex Pistols en lieten zich inspireren door de New Yorkse artpunkbands Talking Heads en Television. Ze doorspekten hun teksten met intellectuele referenties, hielden

dandyeske verkleedpartijen en brachten een sound voort die een stuk geraffineerder was dan de sonische oplawaaien van hun aartsrivalen The Kids. Zelfverklaarde proletariër Mariman had namelijk een broertje dood aan pendantisme. Lang voor de fameuze *battle of britpop* barstte de Antwerpse *battle of punk* uit. Bervoets liet ooit in een interview optekenen dat hij vaak moederziel alleen op het podium stond omdat de overige bandleden slaags waren geraakt met de achterban van The Kids.

Toen de goegemeente lucht kreeg van de punkscene zond de BRT Marc Didden eropuit om het fenomeen te doorgronden. De eminente popkenner leverde een documentaire af met de poëtische titel *Gisteren zullen we de pogo dansen*. Met zijn kenmerkende piepstem stelde Didden de vragen die op de lippen van de brave huismoeder brandden: Hoe ziet de dag van een punker eruit? Waarom zijn jullie zo boos? Zijn jullie fascisten?

Vergis je niet, ondanks de ogenschijnlijk naïeve vragen wist Didden donders goed waar punk voor stond. Als klap op de vuurpijl kreeg hij zelfs enkele prominente figuren uit de beweging voor zijn lens: The Kidsfrontman Mariman deelt met branie zijn wereldvisie mee (wat die wereldvisie precies inhield, daar heeft al wie het Antwerps dialect niet machtig is het raden naar), De Brassers verkondigen de leer van hun Messias Johnny Rotten en de wereldvermaarde Talking Heads zijn de – euh – *talking heads* van dienst.

there will be no next time

Toen Marc Didden de punk in de Vlaamse huiskamer bracht, was de beweging al over haar hoogtepunt heen. Punkers van het eerste uur hadden de gitaren inmiddels aan de

wilgen gehangen; bands die niet ten onder gingen aan de dodelijk cocktail van drank, drugs en oplopende ruzies, zwichtten voor het grote geld. Zij die ooit het antikapitalisme predikten, tekenden nu een lucratief platencontract. Zo ook The Kids, die in de jaren 1980 salonfähig genoeg waren voor de Aardbeiprinsesverkiezing in mijn geboortedorp Melsele. Geloof me, een authentieke punker heeft daar niks te zoeken...

De geest van de punk leeft misschien nog het meest voort in de kunsten. Ann Demeulemeester – een van de Antwerpse Zes – is sinds jaar en dag de vaste couturier van punklegende Patti Smith. Jan Fabres kevermozaïeken en punaisculpturen stralen dan weer het geweld van een stevige pogo uit, zijn kattenvideo en werkattitude helaas ook.

Cinderella's Ballroom sloot in het midden van de jaren 1990 de deuren, maar leeft voort in de gedachten van een generatie oud-punkers. In 2018 organiseerde de Academie een tentoonstelling over de Antwerpse punkscene. Op een steenworp van de Stadswaag vergaapten geïnteresseerden zich aan kijkkasten vol zines, buttons en cassettes. De punk van Cinderella's Ballroom in een keurige museumopzetting... Dat schoentje knelt.

Naar aanleiding van de tentoonstelling besloot Bervoets The Plastik Bags nieuw leven in te blazen. De huidige postpunkhype rond IDLES, Shame en Fontaines D.C. creëert een momentum voor de comeback van ervaren punkrotten. Allemaal goed en wel, maar die *goeien ouwen tijd* keert nooit meer terug. Een groep nostalgisch aangelegde vijftigers en zestigers houden de herinneringen aan Cinderella's Ballroom in stand met een gesloten Facebookgroep die vernoemd is naar de voormalige nachtclub. Een eenvoudig postje met een videoclip van een of andere obscure eightiesband volstaat om de commentsectie te laten losbarsten. "Ik heb in *Cinderella* nog een pint gedronken met die gast", merkt iemand op, doelend op een gitarist die (aan zijn kapsel te zien) elke dag 230 volt door zijn lichaam jaagt. Afsluiten doen alle berichten met een variatie op eenzelfde thema: "Da ware nogal is tijden hé." □

CINDER BALL

HOU JE MOND!

Als muzikliefhebber doe ik niets liever dan naar concerten gaan. De sfeer, de omgeving, het geluid, de mensen rond je, al deze aspecten maken de ervaring uniek en onvergetelijk. Helaas heeft iedereen hun eigen idee van wat een perfecte concertervaring is, en die klinkt voor sommige mensen wat luider dan voor anderen.

Over het algemeen stoor ik me aan niet veel tijdens een concert. Ik zet me vaak wat buiten de drukte, ik heb mijn colaatje vast, mijn oordopjes in en geniet van de muziek. Toch is er één element waar ik me dood aan erger: mensen die praten. Ik heb het dan niet over het meebrullen van de teksten of de occasionele "Oh my God, ik hou van dit nummer!", maar wel over mensen die van een concert gebruikmaken om hun diepste geheimen en sappigste roddels aan hun concertpartners te vertellen.

Misschien heb ik meer last van praters omdat ik me niet tussen de diehardfans op de eerste rij zet, maar ik vraag me toch af waarom je net tijdens een concert moet vertellen hoe je collega's een feestje hebben georganiseerd en jij daar niets vanaf wist, of hoe je ouders een nieuwe kat hebben geadopteerd. Er zijn toch andere, aangename en geschiktere momenten om je sappigste roddels te delen. Ik kan me ook niet voorstellen dat je zou willen dat Jan en

alleman je verhalen kan horen. Nogmaals, als je perse wil bijpraten met je vrienden, mij niet gelaten, maar doe dit dan op een plaats die hiervoor gemaakt is.

Mensen die praten op plaatsen en momenten die niet ideaal zijn, het is niet nieuw. Toch merk ik dat dit meer voorkomt sinds de coronapandemie. Als ik terugdenk aan mijn concerten voor corona – een relatief beperkt aantal, geef ik toe – dan kan ik me niet herinneren dat mensen zoveel praatten, maar misschien ben ik vergeten wat er allemaal gebeurde. Desalniettemin lijken wel meer mensen op te merken dat praten tijdens concerten meer en meer gedaan wordt. Toen ik in 2022 naar Harry Styles ging, waren er daags nadien erg veel *angry rants* van mensen die zich stoorden aan het vele gepraat en geklets dat tussen de nummers door, maar zeker ook tijdens de nummers, hoorbaar was. Het fenomeen blijft ook nu nog bestaan: zo ging ik eind 2023 naar The Haunted Youth, en ook hier was het geklets alom hoorbaar, zeker omdat de instrumenten vrij zacht stonden.

Om toch op een positieve manier af te sluiten, misschien nog een tip voor zij die het niet kunnen laten om tijdens een concert bij te praten. Spreek voor het concert begint eens af in een café om daar een paar uur bij te praten. Op die manier kan jij, samen met de mensen die rond je staan, tijdens het concert genieten van de muziek. □

**tekst: Elena Ceuppens
beeld: Hava Masaeva
lay-out: Lena Vercammen**

HOE GAAT HET MET STUDENTEN?

tekst: Pebbles Antonissen
beeld: Amber Peeters
lay-out: Pebbles Antonissen

Waar is de Studentenraad zoal mee bezig? Het roze logo verschijnt te pas en te onpas in de mailbox, maar wat doet ze naast mailen? Op welke manieren beïnvloedt ze het dagelijks leven van de student? Om daarachter te komen neust **dwaars** in de projecten van de Studentenraad. Deze editie duik ik samen met voorzitter Laurens Verhaegen in de resultaten van de Grote Studentenbevraging.

Misschien herinner je je de mail over de enquête nog. “We willen graag weten waar jij wakker van ligt”, luidde het in november. Mijn eerste vraag ligt dan ook voor de hand: waar liggen studenten nu eigenlijk van wakker? Laurens vertelt me dat ‘examens’ het populairste antwoord was op die vraag, gevolgd door ‘stress’, ‘vakken’, ‘deadlines’ en ‘school’. “Dat zijn geen dingen die wij kunnen veranderen”, merkt Laurens op. “Ook ‘kosten’ en ‘financiering’ keren terug, en daar kunnen we wel mee aan de slag. We willen ervoor zorgen dat studenten weten welke kosten er verbonden zijn aan hun opleiding. Meer dan de helft van de studenten gaf in de enquête namelijk aan geen zicht te hebben op verborgen kosten zoals wetboeken, labo-jassen of ander materiaal.”

Een ander belangrijk aspect van de enquête was het welzijn van studenten. “Om dat in kaart te brengen, stelden we de open vraag ‘Hoe gaat het met jou?’. We hebben daaruit gehaald dat

studenten vaak druk ervaren en gestresseerd zijn, en dat een kleine groep het zelfs niet meer ziet zitten”, vertelt Laurens. Toen de enquête werd afgenomen, was er nog sprake van een prijsstijging bij het STIP. Laurens is dan ook tevreden dat die is teruggedraaid voor studenten onder de 24 jaar.

Ook het *hot topic* ‘lesopnames’ werd bevroegd. “Opvallend is dat slechts 11,3% aangaf niet naar de les te gaan en liever opnames te kijken, hoewel proffen dat vaak als argument tegen opnames gebruiken. Integendeel, 77,3% van de studenten gaf aan opnames te bekijken wanneer ze een les gemist hadden, 68,3% herbekijkt moeilijke delen uit de les en voor 34,1% vormen ze een oplossing voor roosteroverlappingsen. Verder blijkt uit het rapport dat slechts 55% van de respondenten tevreden is met het aantal lesopnames. Daar willen we proffen dus echt rond sensibiliseren.”

Naast die toegelichte onderwerpen bevroeg de enquête nog heel wat andere zaken, waaronder op kot gaan, studentenjobs en de komida. Via de QR-code kom je bij het rapport terecht. “De resultaten geven inzicht in de studentenbelangen, zodat we gericht kunnen focussen op verbeterpunten. We hebben bijvoorbeeld ook geleerd dat eerstejaars nog onvoldoende geïnformeerd zijn over de knip.” Of de enquête herhaald zal worden? “We willen er een jaarlijks gegeven van maken. Dan zouden we het nog vroeger in het semester doen, zodat we meer tijd hebben om aan de slag te gaan met de resultaten.” □

VERSLAG VAN KABAAL: DE OPENING VAN DE JEUGDBOEKENMAAND

tekst: Hanne Colémont
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Emma Mertens

De maand maart zit er bijna op, de lente is terug volop begonnen, maar daarmee komt er ook een einde aan de Jeugdboekenmaand. Wat is dat juist, de Jeugdboekenmaand? Het is een initiatief van Iedereen Leest dat in heel Vlaanderen en Brussel wordt georganiseerd. Haar doel is om lezen te stimuleren bij kinderen van 3 tot 15 jaar. Het thema dit jaar is 'Sport en spel' en ook de stad Antwerpen duikt daar volop mee in met heel wat evenementen en initiatieven van verschillende organisaties. Samen met de mascottes van de Jeugdboekenmaand, namelijk Leeskampioen, Speelvogel, Sportkoningin en Valsspeler, kunnen kinderen deelnemen aan verschillende activiteiten, zoals een eigen gezelschapsspel maken, koersen in de bib of samen lezen in het park. De opening van de Jeugdboekenmaand in Antwerpen vond plaats in bibliotheek Permeke met het tweedaagse kinderboekenfestival KABAAL (ja, jammer genoeg voor onze lay-out in *dwars* is dit volledig in hoofdletters geschreven). Ik ging bij de opening op zaterdag 2 maart eens een kijkje nemen.

Dat de Jeugdboekenmaand zijn festiviteiten aftrapt in Permeke is geen verrassing, want de hoofdbibliotheek van Antwerpen besteedt heel het jaar door veel aandacht aan jeugdliteratuur. In het hoofdgebouw is er een gezellige leestrap en een mooie tuin waar kinderen zich helemaal thuis kunnen voelen. Verder is er naast het hoofdgebouw ook een aparte jongerenbibliotheek – de kubus – speciaal gericht op 15- tot 25-jarigen. Hier kunnen jongeren boeken uitleenen en lezen, maar ook studeren, een workshop volgen of gewoon gezellig wat bijpraten met een koffietje.

Op een mooie (en vooral droge) zaterdagochtend trok ik naar het hartje van Antwerpen om een kijkje te nemen op de opening van KABAAL. Als enige volwassene die niet door een kind vergezeld werd, had ik verwacht toch wat uit de boot te vallen. Dat was gelukkig niet het geval, aangezien ik omringd was door medejournalisten die ook nog snel een koffie kochten in de KABAALTARIA. Deze kleine cafetaria was slechts tijdelijk voor het festival opgezet, maar rondom mij hoorde ik enkele mensen zeggen dat de bibliotheek die hierna zeker mocht behouden. Rond half elf opende Charlotte Van der Vloedt, organisator van de Jeugdboekenmaand in Antwerpen, officieel het festival. Daar uitte ze haar ambitie om zeker 45.000 kinderen te kunnen bereiken met de meer dan 100 initiatieven. Hierna volgde een speech van de Antwerpse schepen van cultuur en kinderopvang Nabilla Ait Daoud. Zij benadrukte het belang van de Jeugdboekenmaand en van leesstimulatie bij kinderen. Op het einde werd ze bijgestaan door drie jonge meisjes die de speech prachtig afsloten met elk een eigen rijmpje.

Nadien kreeg schepen Ait Daoud de eer om het kinderboekenfestival te openen met een ritje op de muziekiets en een voorleesmoment in de boksring. Ja, dat las je correct. In het midden van Permeke staat deze maand een heuse boksring. Het werd al snel duidelijk dat de bibliotheek creatief was omgegaan met het thema 'Sport en spel'. In de boksring stond een groot vier-op-een-rijspel, kinderen konden er zitten om te lezen of deelnemen aan een boekenfitness. Verder stonden er twee fietsen om al trappend op te lezen; binnen was er een gewone fiets en buiten bij Permeke stond een muziekiets. De muziekiets maakte – je raadde het vast al – muziek als je aan het trappen was.

Na dit muzikaal intermezzo ging ik net als alle kinderen op avontuur in de bibliotheek. Naast de KABAALTARIA, en – slim gezien – ook vlak naast de ingang, stootte ik op het standje van boekhandel Pardoës. Studenten en leerkrachten kregen 10% korting, maar zoals verwacht was het standje toch het populairst bij de kinderen. Enkele kinderen die een centje hadden meegerekregen, stonden enthousiast rond het kraam te kijken en een van de jongens was na zijn aankoop dolgelukkig aan het rondspringen met zijn nieuwe boek.

Na wat verder rond te wandelen in de bibliotheek besloot ik om me aan te sluiten bij een voorleesmoment op de Leestrap. Marieke van Hooff las samen met Isabelle Geeraerts hun boek *Een trui om in te wonen* voor. Ook ik luisterde met plezier mee in mijn favoriete blauwroze trui naar de enthousiaste vertelling. De Leestrap was een gezellig hoekje in de bibliotheek en Marieke las voor met de illustraties van het boek als visuele ondersteuning. Ze nam de kinderen mee in het verhaal om er samen over na te denken. Na de voorleessessie konden de kinderen samen met Isabelle en Marieke iets

kleins knutselen met wol, net zoals het hoofdpersonage in het boek. Terwijl alle kinderen verzamelden op het midden van de Leestrap om hieraan te beginnen, nam ik nog snel een kijkje op de Boekenkermis buiten op het De Coninckplein vooraleer ik terug richting mijn deadlines vertrok.

Maar waarom is de Jeugdboekenmaand nu zo belangrijk? Ze trekt aandacht naar lezen bij kinderen. Het is belangrijk dat lezen populair wordt in die doelgroep, zo gaan ze graag blijven lezen op alle leeftijden. Het stimuleren van leesplezier is essentieel voor de leessocialisatie van kinderen en dat heeft dan weer een grote verdere invloed, tot zelfs voorbij universitair niveau. Leessocialisatie of leesopvoeding begint al op een jonge leeftijd met voorlezen en liedjes zingen en gaat later over tot samen lezen of praten over boeken. Een goede leesopvoeding thuis heeft een grotere invloed op een kind dan leessocialisatie op school. De missie van de Jeugdboekenmaand om leesplezier te stimuleren heeft dus niet alleen te maken met graag lezen, maar is ook belangrijk voor de groei van de taal- en leesvaardigheden van een kind. □

IN GESPREK MET CAMPUSDICHTER

tekst: Emma Mertens
 beeld: Merijn Wüst (extern)
 en Manar M'Rabet H.
 lay-out: Manar M'Rabet H.

LEONIE MOREELS

Op de openingsreceptie van cultuurfestival Calamartes op 4 maart werd de gloednieuwe campusdichter bekendgemaakt, maar wat is een campusdichter? Dat is iemand die aan de universiteit verbonden is als student of doctoraatsstudent en haar maandelijks voorziet van nieuwe poëzie. Dat kunnen geschreven gedichten zijn, maar ook video's, optredens en andere creatieve vormen.

Onze universiteit heeft al sinds 2019 een campusdichter en werd zo de eerste Vlaamse universiteit die een eigen dichter aanwierf. Het was toen doctoraatsstudent Zainab Noor el Hejazi die de spits afbeet. In 2021 nam student Rechten Esohe Weyden de fakkel van haar over. Zij was campusdichter tot en met vorig academiejaar. Het was dus hoog tijd voor een kersverse campusdichter. Ik stond met spanning te wachten voor de spiegel tent van het cultuurfestival toen werd aangekondigd dat het Leonie Moreels zou zijn die ons voor de komende periode zal voorzien van leesvoer. Na de bekendmaking begon ook meteen haar eerste publieke optreden als campusdichter, waarbij ze de aftrap gaf met een humoristische inleiding over de botte tang die blijkbaar jaarlijks gebruikt wordt om de spiegel tent open te breken. Dat leidde haar naadloos naar haar eerste spoken word-performance als campusdichter met bijpassende titel *met botte tang*. Een excerpt uit die performance kan je trouwens lezen op de poëziepagina van deze editie.

Ik kon haar na afloop ontmoeten voor een gezellig gesprek. "Het is vooral druk geweest", vertelde Leonie wanneer ik haar vroeg hoe het met haar ging. "Ik ben net terug van een uitwisseling in Utrecht, dus de voorbije week was het vooral wat terug in de plooiën vallen in Antwerpen. Het is dan ook heel leuk om allemaal mensen terug te zien!" Het campusdichterschap en de weg daarnaartoe verliepen rustiger dan dat, wist Leonie me te vertellen. "Tijdens mijn tijd in Utrecht ben ik in contact gekomen met verschillende dichtersgezelschappen en daar heb ik wat van mijn materiaal laten lezen door bevriende schrijvers. Aangezien het campusdichterschap in Nederland heel bekend is, brachten zij me op het idee om campusdichter in Antwerpen te worden. Toen ik merkte dat er op dat moment nog geen vervanger voor Esohe was, heb ik mijn portfolio opgestuurd naar Rubi (het cultuurteam van UAntwerpen). Zij waren enthousiast en zo geschiedde."

spoken word

Het schrijven heeft haar altijd al nauw aan het hart gelegen, vertelde Leonie. "Ik heb altijd al geschreven. Zo zijn er nog schrijfsels bewaard van toen ik klein was waarin ik dialogen opvoerde tussen producten uit de supermarkt (*licht*). Later ben ik dan Woord gaan volgen als hobby en toen ben ik begonnen met poëzie schrijven." Verder volgde ze het Spoken Word Traject van Noordstaat en rondde ze een opleiding schrijven aan de KADE Kunstacademie af. Ze won daarnaast al heel wat prijzen, waaronder de Jotie T'Hooft Poëzieprijs voor de jeugd.

Op de openingsdag van Calamartes bracht ze spoken word, maar dat is naar eigen zeggen niet haar specialiteit: "Ik denk dat ik sterker ben in het geschreven woord, maar door de cursus die ik volgde heb ik de liefde gevonden voor het gesproken woord." Bij haar activiteiten als campusdichter is het haar plan de twee handig af te wisselen naargelang de gelegenheid. "Geschreven poëzie is nog altijd geschikter voor nieuwsbrieven en dergelijke, maar op evenementen wil ik graag afwisselen met spoken word."

Bepaalde thematieken die terugkomen in haar poëzie zijn er volgens Leonie niet echt. Toch zijn er tendensen. Zo schrijft ze bijvoorbeeld vaak over het klimaat en daarmee won ze de Schrijfwedstrijd Klimaatverandering voor Gentse scholieren en studenten. Daarnaast werd ze ook klimaatdichter op het 51ste Poetry International Festival in Rotterdam. Toch is engagement niet het doel van haar poëzie, vertelt Leonie. "Ik ben in de eerste plaats niet militant, dat is niet mijn eerste natuur en zeker niet mijn sterkste kant. Uiteraard wil ik luisteren naar en schrijven over dingen die leven bij studenten, maar het engagement zal nooit mijn initiële stijl overrumpelen." Verdere thema's pikt Leonie uit het leven van alledag: "Mijn gedichten komen vaak bijna volledig uit mijn notitiesapp. Daar noteer ik dan woorden of kleine dingen die ik mooi vind uit het dagelijks leven. Dat kunnen dingen zijn die ik opvang uit gesprekken, maar ook dingen die ik zie terwijl ik op de fiets zit of vragen die in me opkomen. In dat opzicht zie ik mezelf soms meer als iemand die collages maakt van fragmenten en woorden dan een dichter (*lacht*)."

Of ze nu een woordensprokkelaar, dichter of woordkunstenaar is, moet nog duidelijk worden. Een ding is zeker: Leonie Moreels is onze campusdichter voor het komende academiejaar. In dit korte gesprek gaf ze wel een beetje blijk van wat we dit jaar nog van haar kunnen verwachten: poëzie die een sprong maakt uit de ivoren toren en tot leven komt in de straten van Antwerpen. Ze wil schrijven over het dagelijkse leven zoals zij dat ervaart, maar ook over prangende problematieken waar studenten van wakker liggen, zoals de klimaatopwarming. Naast geschreven poëzie kunnen we ook spoken word-performances en misschien nog veel meer verwachten van Leonie. Ik houd alvast mijn mailbox in de gaten voor de eerste updates! ☐

beeld: Fleur Goossens
en Ine Cuypers

tekst: Ine Cuypers
 beeld: Ine Cuypers
 lay-out: Lena Vercammen

HET CAFÉ MET EEN (S)CHATTIG GEZICHT

Ben je de gezichten van je professoren even beu en zou je liever wat schattigere dieren bestuderen dan je eigen medestudenten, dan is CatCafe zeker iets voor jou. Deze koffiezaak, gevestigd op de zeer toepasselijk genaamde Sint-Katelijnevest 50, is geen standaard koffiezaak. Je moet namelijk de hele tijd je drankje in het oog houden zodat er geen katten aankomen.

CatCafe is dan wel het eerste kattencafé in Antwerpen, het is niet het enige op de wereld. Het idee van een dierencafé heeft zijn oorsprong in 1998 in Taiwan. Al snel is het concept overgewaaid naar Japan, waar het is uitgegroeid tot een gigantisch fenomeen. Niet alleen kattencafés zijn daar succesvol. Ook niet-standaard huisdieren, zoals uilen, egels of otters, hebben er hun eigen cafés. Recenter duiken dierencafés in de rest van de wereld op, waaronder ook in België. Bij ons is het kattencafé op een paar jaar tijd uitgegroeid tot een grootschalig fenomeen. In verschillende steden kan je tegenwoordig van het gezelschap van katten genieten.

In Japan is het dierencafé een groot succes. Dat komt door de Japanse huisvestings situatie: in de grote steden woont zo goed als iedereen in appartementen, waar huisdieren meestal niet zijn toegelaten. Omdat de meeste Japanners dus zelf geen kat in huis kunnen halen, biedt een café met katten de ideale oplossing om toch wat schattige dieren in hun leven te brengen. Om dezelfde reden is het kattencafé in de rest van de wereld, en dus ook bij ons, populair geworden. Mensen die zelf geen huisdier in huis mogen of willen halen, kunnen op deze manier toch tijd doorbrengen met een kat zonder enige verplichting om de kattenbak schoon te maken.

CatCafe voegt bovendien nog een extraatje toe aan het oorspronkelijke concept. De katten die te vinden zijn in het café komen uit het asiel en kan je dus adopteren. Mensen kunnen bij een lekker tasje koffie of een kopje thee de verschillende bewoners van het café leren kennen, voor ze beslissen of ze een van de katten een nieuwe thuis willen geven. Dat zorgt er ook voor dat er steeds andere katten te vinden zijn in het café.

Ook als je geen intentie hebt om een kat te adopteren, ben je meer dan welkom. Met lekkere drankjes, vriendelijk personeel en het fijne gezelschap van de katten is het de ideale plaats om tussen de lessen door een welverdiende pauze te houden. Naar mijn mening geven de poezelige snoetjes je al onmiddellijk zin om een van de katten mee naar huis te nemen. Wees dus voorzichtig als je ernaartoe gaat, want de kans bestaat dat je zo een bewoner wilt *katnappen*. □

Als je door je bezoek aan het kattencafé te laat bent in je volgende les, is dwars niet aansprakelijk voor mogelijke gevolgen.

IN DE LES MET MANNEKEN PIS EN ZWEVENDE GLUCOSE

tekst: Pebbles Antonissen
beeld: Fien Pauwels
lay-out: Remco Terryn

Je kent het wel, met goede moed begin je in februari aan het tweede semester, maar in maart smelt je motivatie alweer als sneeuw voor de zon. Hoe anders had je leven er kunnen uitzien mocht je een ander pad ingeslagen zijn? Om dat te ontdekken gaat **dwaars** regelmatig haar boekje te buiten. In deze editie trek ik, een student Taal- en letterkunde, naar een les 'stofwisseling en hormonen 1' uit de tweede bachelor Geneeskunde, gegeven door Christophe De Block.

Buiten adem kom ik op de valreep op tijd in de les. "De echte geneeskunde-ervaring", laat ik me vertellen. Ook mijn neiging tot geeuwen lijkt gedeeld te worden door mijn burens (het is dan ook 830 u), maar daar stopt de echte geneeskunde-ervaring zowat. Ik hoop maar dat alle termen die De Block op ons afvuurt mijn aulagenoten bekender in de oren klinken. Bij de eilandjes van Langerhans droom ik meteen van een ontspannende eilandvakantie en de krebscyclus noteer ik eerst als *crêpecyclus*. Waar de les nu eigenlijk over gaat, daar kan ik de vinger niet opleggen. Iets met diabetes, meen ik op te vangen. Manneken Pis is daar blijkbaar het icoon van.

Het zou niet eerlijk zijn De Block de schuld te geven van mijn absolute verwarring. Hij merkt het zelf ook op: "Da's eigenlijk toch vervelend, hé, dat je met geneeskunde alles moet blijven onthouden." Tja, die voorkennis heb ik nu eenmaal niet. Dat De Block zijn best doet, dat kan zelfs ik niet

ontkennen. Ik was al onder de indruk toen ik hem in doktersoutfit vooraan de aula zag staan. Toen daar ook nog eens kleurrijke animaties van glucose zwevend door de pancreas en een dosis humor bij kwamen, was ik helemaal verkocht. Die humor was met momenten best zwartgallig. Waarom er drie donoren nodig zijn, is me ontgaan, maar van de uitspraak "Eigenlijk is het te hopen dat er een groot accident gebeurt met drie donoren tegelijk" schrik ik toch even op.

De ergste schok moet op dat moment nog komen. Na zo'n twee uur les vraagt De Block of we allemaal recht willen staan. Wie dagelijks minstens 30 minuten sport, mag meteen weer gaan zitten. Wie dagelijks fruit of groenten eet, wordt ook verlost uit zijn lijden. Daarna staat nog slechts één eerlijke student recht. Wanneer hij ook op de vraag of iemand in zijn familie diabetes heeft "ja" moet antwoorden, is de sfeer even gespannen in de aula. Ik ben fan van interactieve lessen, maar ik haal toch ook opgelucht adem dat ik niet in zijn schoenen sta. Gelukkig mag ook hij snel weer gaan zitten.

Wanneer de volgende pauze aanbreekt, besluit ik me uit de voeten te maken, bang dat anders ook ik mijn levensgewoonten zal moeten openbaren. Voor de andere studenten gaat de les nog door tot 18 u. Zelfs met pauzes is negen en een half uur lang, maar ik kan me voorstellen dat er ergere manieren zijn om je dag te spenderen als je werkelijk iets van de les begrijpt. □

EEN DUIK IN HET ABSURDE OEUVRE VAN YORGOS LANTHIMOS

tekst: Fleur Goossens
beeld: John Lamparski (extern)
lay-out: Thijs van Dam

Een van de opmerkelijkste films van de 96ste Oscars is het kleurrijke *Poor Things* (2023), dat maar liefst elf Oscarnominaties in de wacht wist te slepen. Hoewel de film evengoed een samenwerking had kunnen zijn tussen een hedendaagse Mary Shelley en een avant-gardistisch modehuis, is *Poor Things* van de hand van de Griekse regisseur Yorgos Lanthimos. Net als *Poor Things* kan je ook de rest van zijn oeuvre op z'n zachtst gezegd speciaal noemen.

Yorgos Lanthimos brak internationaal door met *Dogtooth* (2009), een film die meteen ook het startschot gaf van de *Greek Weird Wave*. Die filmstroming stelt machtssystemen in vraag en kent vaak donkere humor en een vervreemdende sfeer, elementen die ook terugkomen in *Dogtooth*. De film toont een periode uit het leven van een gezin dat geïsoleerd is van de buitenwereld, waardoor de tienerdochters en -zoon ervan overtuigd zijn dat katten het grote kwaad in de wereld zijn. Film-liefhebbers die het in Keulen horen donderen bij dat bizarre plot, zullen waarschijnlijk ook nog nooit van de *Greek Weird Wave* gehoord hebben en voor de tere zieltjes onder hen is dat misschien maar beter zo. Als je toch aan *Dogtooth* waagt, geef ik je graag een kleine disclaimer mee: de film zit vol fysiek geweld, extreem grafisch geweld, seksueel geweld, intrafamiliaal geweld en dierenmishandeling. Wees dus gewaarschuwd. Desondanks is Lanthimos' grote doorbraak over een disfunctionele familie het kijken waard. De film is zo absurd dat je gedurende anderhalf

uur vol verbijstering aan het scherm gekluisterd zit en je vervolgens de fundamenteën van je eigen bestaan in vraag begint te stellen.

Die absurditeit vormt een rode draad door Lanthimos' volgende films. Neem nu *The Lobster* (2015): in de dystopische samenleving die de basis vormt van de film – en waaruit de makers van *Arcadia* ongetwijfeld inspiratie hebben gehaald – is geen plaats voor vrijgezellen. Zij die na een verblijf van 45 dagen in het Hotel nog geen geschikte metgezel hebben gevonden, worden opgesloten, opgejaagd en verdierlijkt. Dat laatste mag je zelfs vrij letterlijk nemen. Het spannende plot, dat evengoed uit *Black Mirror* zou kunnen komen, maakt van *The Lobster* al een iets toegankelijker film, zeker in combinatie met de Engelsprekende cast. Toch is ook deze film nog steeds geen aanrader voor dierenliefhebbers.

Lanthimos zet verdere stappen in de Angelsaksische filmwereld en weet zijn plaats er definitief te veroveren wanneer hij *The Killing of a Sacred Deer* (2017) uitbrengt. Meer dan de relatief kleine cast vol sterren als Nicole Kidman, Colin Farrell en Alicia Silverstone heeft de regisseur niet nodig om een geslaagde thriller neer te zetten. De bevreemdende sfeer die hij creëert, is genoeg om de kijkers koude rillingen te bezorgen. Hoewel het duidelijk is dat Hollywood meer inspeelt op de commerciële belangen dan Lanthimos nodig acht, houdt hij vast aan zijn typische vlakke dialogen en bijna apathische personages waardoor de film een unheimlich randje krijgt.

Na *The Killing of a Sacred Deer* slaat Lanthimos een nieuwe weg in met het kostuumdrama *The Favourite* (2018). De film situeert zich in het achttiende-eeuwse Engeland, waar koningin Anne (Olivia Colman) op grillige wijze over het land regeert. Intussen strijden hofdame Sarah (Rachel Weisz) en dienstmeid Abigail (Emma Stone) om de aandacht van hun geliefde majesteit, tot bloedens toe. Onder impuls van Robbie Ryan, die hier instaat voor de cinematografie en later ook zal meewerken aan *Poor Things*, krijgt de film een heel ander uiterlijk dan Lanthimos' vorige werk. Zijn eerdere soberheid maakt plaats voor overdadige sets en stijlvolle kostuums. Dankzij Ryans visuele trucs, zoals de *fish-eye-lens*, eigent Lanthimos zich een nieuwe esthetiek toe waarin Stone, Weisz en Colman zich ten volle kunnen uitleven. Ook is er meer ruimte voor emoties en humor, waardoor Lanthimos een meer mainstream publiek weet te bereiken.

Voor de regisseur definitief kiest voor een nieuwe fase in zijn oeuvre keert hij met de kortfilm *Nimic* (2019) nog even terug naar zijn vroegere absurdisme. In slechts twaalf minuten vervreemdt hij de kijker van de werkelijkheid zonder daar al te veel dialogen voor nodig te hebben. De lege blik van een raadselachtige vrouw volstaat.

Het hoogtepunt van Lanthimos' oeuvre is ongetwijfeld nieuwkomer *Poor Things*. Daarin laat hij zijn bescheiden visuele stijl definitief achter zich en zet hij alle registers open, want er wordt duidelijk niet bespaard op de cast, sets, kostuums en visuele technieken. Ook benut de Griekse regisseur nieuwe inspiratiebronnen: het setdesign van Lanthimos' gefictionaliseerde Lissabon zou zo ontworpen kunnen zijn door Salvador Dalí. Desondanks blijft Lanthimos trouw aan zijn absurde kijk op de werkelijkheid. Sommige scènes zijn zo van de pot

gerukt dat ze bij een andere filmmaker totaal ongeloofwaardig zouden overkomen – ja, ik heb het over Willem Dafoe die zijn maagsappen als luchtballonnen door de eetkamer laat zweven – maar om een of andere reden komt Lanthimos ermee weg. Zulke scènes zorgen net voor een vorm van humor waar andere komedies nog veel van kunnen leren. Daarbovenop smeert Lanthimos nog een dikke laag maatschappijkritiek in de vorm van socialisme en feminisme. Bij *The Favourite* hing er al een feministische sfeer, maar in *Poor Things* wordt die onmiskenbaar. De mannen worden er regelmatig te kijk gezet, zeker wanneer de vrouwelijke personages – spoiler alert – een van hen in een geit veranderen. Zulke feministische statements juich ik alleen maar toe.

Lanthimos heeft zich dus weten ontpoppen tot een lieveling van alternatief Hollywood. Als hij de koers van zijn laatste projecten aanhoudt, komen er waarschijnlijk meer komische kostuumfilms en gothic sprookjes vol maatschappijkritiek aan. Dat belooft dus nog veel moois voor in de toekomst. Ik kijk er alvast naar uit. □

Tussen mei 1940 en januari 1945 werden er 1,3 miljoen mensen gedeporteerd naar het Concentratie- en vernietigingskamp Auschwitz. 1,1 miljoen lieten er het leven. Veel van hen stierven als gevolg van de erbarmelijke leefomstandigheden. Vele meer werden op industriële wijzen om het leven gebracht in de gaskamers. De gruwel van de Holocaust is niet te begrijpen, of in adequate bewoordingen te vatten. Wat is dan het nut van er een film over te maken? *The Zone of Interest*, van cineast Jonathan Glazer, is niet de eerste die het toch probeert. Wat heeft zijn film toe te voegen aan dit gevoelige genre?

Ik zag *The Zone of Interest* in Amsterdam, waar ik op vakantie was met vier vrienden. Tijdens een tocht door de stad viel ons oog op het Theater Tuschinski. De cinema, die van 1921 dateert, is een van de oudste van de stad. Hij werd gebouwd in opdracht van bioscoopmagnaat Abraham Tuschinski. In 1942

zou hij sterven in Auschwitz, maar daar waren wij ons echter niet van bewust toen we onze filmkeuze maakten. *The Zone of Interest* vertelt het verhaal van Rudolf Höss en zijn vrouw Hedwig Höss. Hij is commandant van Kamp Auschwitz, zij is huismoeder en commandant van hun villa, die net naast de muur van het kamp gelegen is. Wat er zich achter die muur juist afspeelt, zien zij – en wij als kijker – niet. Het gezin kan enkel luisteren naar de gebeurtenissen in het kamp, al lijken die hen niet te interesseren. Tijdens het eten of 's avonds in bed, steeds wordt de achtergrond gevuld met geluiden van binnenin het kamp, van een trein die toekomt tot een smeulende oven.

banaliteit en desinteresse

In het eerste opzicht doet hun desinteresse denken aan de banaliteit van het kwaad. Dat idee van filosofe Hannah Arendt beschrijft dat mensen die verschrikkelijke dingen doen, in hun dagelijkse leven vaak verassend normaal zijn. Zo blinkt de

familie Höss in haar dagelijkse leven ook uit in haar banaliteit. De familiale scènes zijn bijna saai, was het niet voor de tweede film die zich op de achtergrond afspeelt. Doordat wij die als kijker enkel horen, krijgt het verhaal een extra angstwekkende dimensie. De film blinkt dan ook uit in haar achtergrondgeluid, te danken aan vijf jaar werk van sounddesigner Johnnie Burn, die zelfs volledige kampopstanden gedetailleerd uitwerkte in geluid.

Het opzet van *The Zone of Interest* gaat in tegen Holocaustvoyeurisme, en het zogenaamde kijkgatmotief waarop al langer kritiek gegeven wordt. Daaronder verstaat men een vaak voorkomende camerabeweging door het kijkgat van bijvoorbeeld een gaskamer. Dat is volgens filmcriticus Cathy Gelbin een praktijk die onethisch is in haar veronderstelling dat de gaskamers adequaat voor te stellen zijn. Breder gezien zijn Holocaustmedia maar al te vaak een denkbeeldig sleutelgat waardoor je in alle geheim naar gruwelijke gebeurtenissen kan loeren. Films als *Schindler's List* hebben zich zo al

KIJKGAATJES DICHTPLAKKEN MET THE ZONE OF INTEREST

tekst: Casper Peeters
beeld: *The Zone Of Interest*
lay-out: Remco Terryn

schuldig gemaakt aan het banaliseren en romaniseren van de gaskamers en de deportatie. De kracht van *The Zone of Interest* zit erin dat het de zaken die andere films wel tonen, niet toont.

when in Amsterdam...

Abraham Tuschinski was niet de enige Amsterdammer die gedeporteerd werd. Als een stad met een aanzienlijke Joodse populatie leed ze zwaar onder de bezetting, 75% van hen overleefde de Holocaust niet. Sommigen onder hen, Anne Frank bijvoorbeeld, verwierven na de oorlog internationale bekendheid. Haar dagboeken maakten de gruwel tastbaar, want je kan ze zelf meemaken door de ogen van een kind. Het is dan ook niet verwonderlijk dat het Anne Frank Huis, gelegen aan de Westermarkt, een van de grootste toeristische trekpleisters van de stad is.

Het Anne Frank Huis doet in feite het omgekeerde van *The Zone of Interest*: alles wordt je uitdrukkelijk getoond. Net als veel Holocaustfilms en -boeken geeft het museum je de mogelijkheid te gluren in een ruimte gelinkt aan vreselijk leed. De gruwelijke feiten enkel laten horen zou moeilijk zijn in deze situatie, want je wilt mensen tonen wat er zich afspeelde. Je wil bezoekers overtuigende zaken voorhouden om het te vertellen verhaal te brengen, maar met honderden mensen in een rij door het drie slaapkamers grote achterhuis lopen had voor mij toch iets te veel weg van een ongewenst bespioneren. Met massa's gaan kijken naar een plek van zo'n leed, is dat voyeuristisch? Is dat fout?

kijkgaatjes

The Zone of Interest vertelt ons iets over de banaliteit van het kwaad, maar gaat op het einde van de film verder, door ons vragen te laten stellen aan onszelf over het bekritiseerde Holocaustvoyeurisme. We krijgen in de eindscène voor het eerst een beeld van binnenin het kamp, maar dan anno 2023. De zalen van Kamp Auschwitz worden gekuist door het personeel van het museum dat de site vandaag geworden is, een aantrekkingspool voor toeristen van over heel de wereld. Gaat de film mee in de kritiek op het kijkgat? Toeristen doen in Auschwitz namelijk het omgekeerde van deze film, ze kijken juist wél binnen.

Holocaustmedia bevinden zich altijd in een moeilijke tweestrijd tussen verhelen en tonen. Als men net als het Anne Frank Huis, of Hollywoodfilms zoals *Schindler's List* het leed wil tonen, dan kan dat snel als banalisering bekritiseerd worden. Als we het evenwel niet tonen, zijn we dan net als Höss en zijn familie het leed aan het negeren? Bestaat de kans dan dat we in onze eigen wereld onze oogkleppen ophouden? *The Zone of Interest* plakt het kijkgat voor onze ogen dicht en stelt de vraag of we ons daar comfortabel bij voelen, maar bij de Holocaust hoor je je niet comfortabel te voelen. Plak dat denkbeeldige kijkgat dan maar voorgoed dicht, zou ik zeggen. □

THE ZONE OF INTEREST

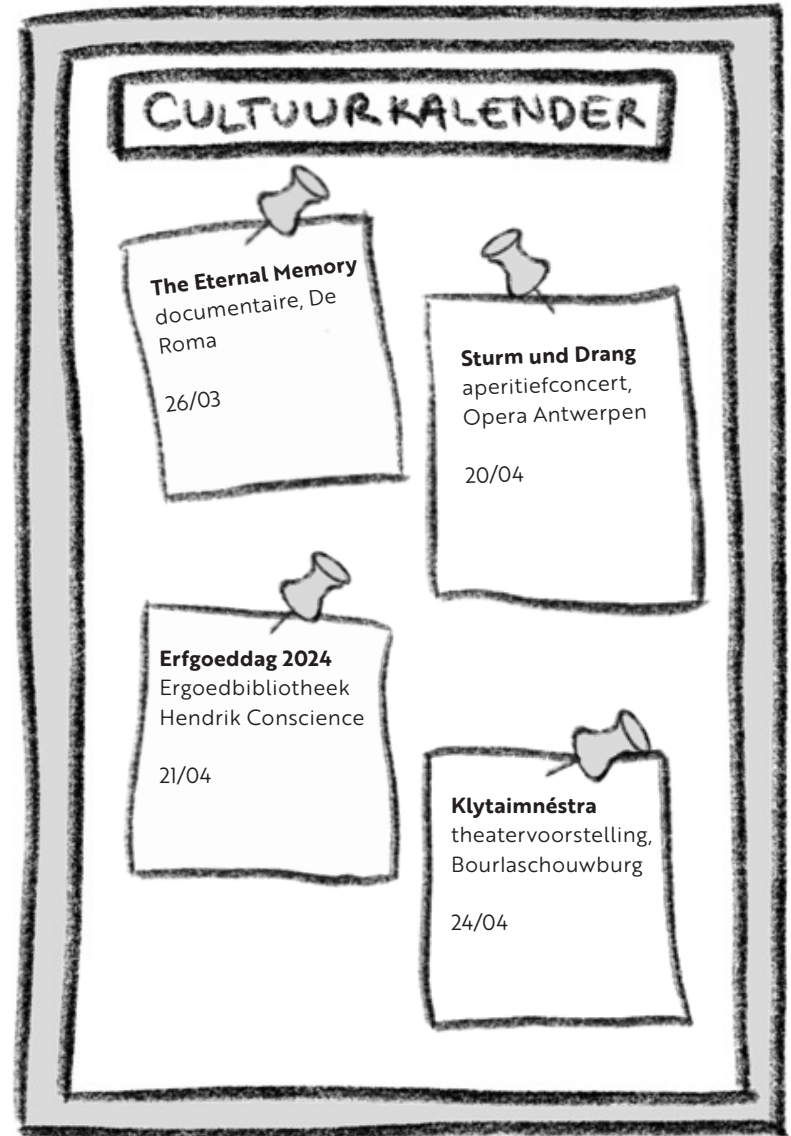
KLYTAIMNÉSTRA

Fan van klassiekers? Dan heb je vast en zeker al eens gehoord van Klytaimnéstra, de halfzuster van Helena van Troje en de vrouw van Agamemnon. Geen fan van klassiekers? Geen probleem. STAN, Toneelhuis en Olympique Dramatique bundelden hun krachten en creëerden een eigentijdse interpretatie van de Griekse tragedie.

Het eerste deel van de trilogie van de Griekse tragediedichter Aischylos richt zich op de geschiedenis van koning Agamemnon en zijn vrouw Klytaimnéstra. De vorst besluit om hun dochter Iphigenia te offeren in ruil voor een gunstige wind om zijn schepen naar Troje te voeren. Wanneer Agamemnon de Trojaanse oorlog uiteindelijk wint, keert hij terug naar huis, waar hem een confrontatie met Klytaimnéstra staat te wachten.

In de hedendaagse theatervoorstelling komen maar liefst drie versies van het originele verhaal aan bod: de tekst van Aischylos, de Engelse vertaling van Ted Hughes en de rauwe interpretatie *Bloedbad* van Gustav Ernst. Die drie interpretaties werden samengesmolten tot een voorstelling over tomeloze oorlogszucht en toxische machtswellust die Klytaimnéstra in een nieuw daglicht plaatst. De cast bestaat uit een groep Belgische en Griekse acteurs en een Braziliaanse en een Noorse performer. Met dat polyfone ensemble wordt een dissectie gemaakt van alomtegenwoordige onderwerpen als misogynie, machtsonger en geweld.

Benieuwd naar de moderne interpretatie van deze eeuwenoude klassieker? Houd dan onze socials in de gaten! [dwaars](#) geeft een duoticket weg voor de voorstelling op 24 april in de Bourlaschouwburg.

**POV: JE HEBT
VOOR KOEN GESTEMD**

imgflip.com

**BREAKING: BEELDEN VAN UANTWERPEN
ONDER LEIDING VAN HERWIG LEIRS**

imgflip.com

**IK DIE
MIJN RUSTIG
LEVEN LEID**

**DE ANTWOORD
ALLEN FUNCTIE
VAN DE STUDENTENMAIL**

imgflip.com

F**k

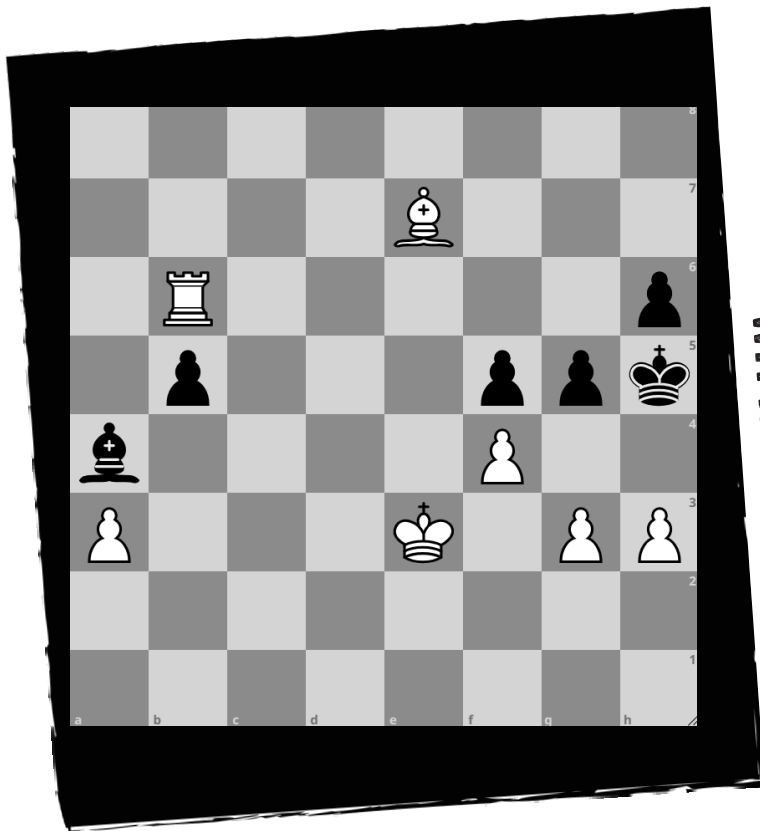

**IEDEREEN MET
EEN UA-MAILBOX**

imgflip.com

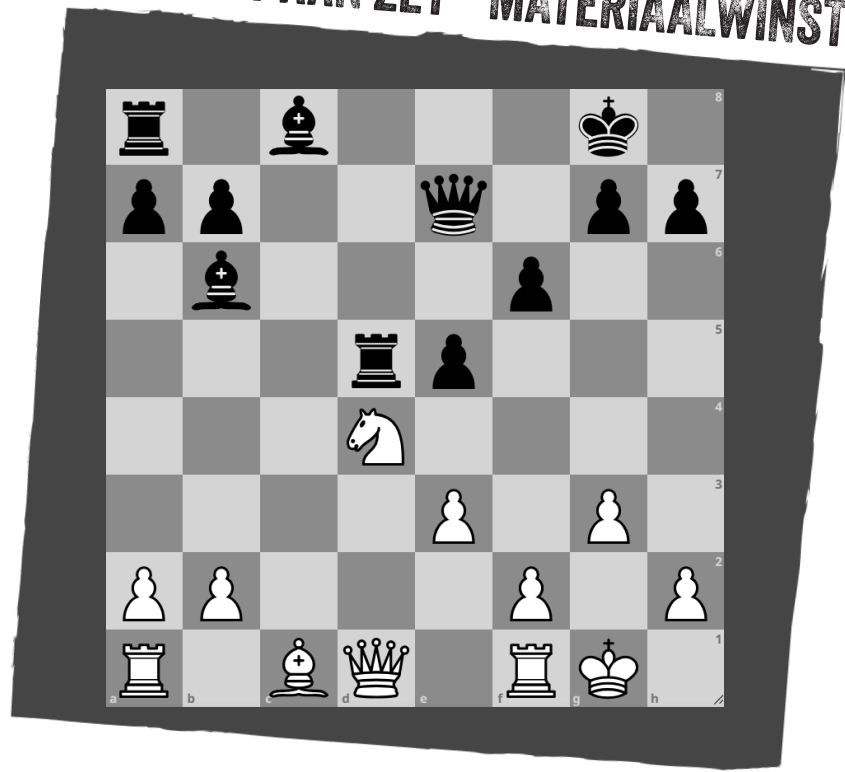
**THESISSTUDENT OP
ZOEK NAAR RESPONDENTEN**

WIT AAN ZET - MAT IN 3

PUZZELS

WIT AAN ZET - MATERIAALWINST

SCHAAKPUZZELS

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet (tencombinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

1		19	15	15	23	14	8	16		6	10				
								2		10	10	23	14		
				3		16				23	14	6	16	8	5
4	10	6	23	23		16			10	20	5				
			5	29	16	29			15	20	19				

FILIPPINE

opgaven filippine:

1. tijdstip waarop de dag niet verandert
2. dit dier kun je in Japan bezoeken op café
3. naar deze eilandengroep wil de dwarszitter op reis
4. hier oefende onze hoofdredacteur haar Latijn
5. drinkt duivenmelk

SUDOKU

		9	3	7				1
1	6		8		5	2		
	2		9		1			4
		6		9		7		
			7	5			1	
	5							
4		8		2				
	3	5						2
		1	6		3	4	5	7

Vanmorgen werd omstreeks 7 uur het levenloze lichaam van Coach Conny (52) gevonden aan de voet van een appartementsblok aan de Willem Elsschotlaan te Linkeroever. De vrouw stierf vermoedelijk door een aanrijding, maar de autopsie wees uit dat ze ook aan een levensbedreigende schimmelinfectie leed, een steekwonde had en van de zevende verdieping naar beneden was gevallen.

Op de plaats delict werden naast haar twee zonen Jordan (11) en Wesley (7) ook een medewerker van pleegzorg en Conny's huurbaas aangetroffen. Het CLB had pleegzorg afgestuurd op het gezin, omdat er op school vermoedens waren van verwaarlozing. De kinderen konden daarom na het tragische voorval meteen opgevangen worden. P. Robleem, de huurbaas, was dan weer aanwezig om achterstallige huurgelden te innen en een uitzettingsbevel af te leveren: "Ik had alles al geprobeerd, ik had zelfs een brief gestuurd naar het magazine waarvoor ze maandelijks schreef. En toch weigerde ze te betalen, een uitzettingsbevel was dus de volgende stap. Hoe moest ik anders van haar zijn afgeraakt?"

Op dat nieuws zou het slachtoffer slecht gereageerd hebben, waardoor ze met een bot keukenmes begon te dreigen. Robleem zou tijdens een poging om haar te ontwapenen het slachtoffer tussen haar ribben hebben gestoken en haar van zich afgeduwd hebben tegen de balustrade. Die was echter helemaal rot, waardoor het hout brak en de vrouw zeven verdiepingen naar beneden viel. Nu zit de politie met de vraag of Robleem weet had van de kapotte balustrade en hij haar er met opzet tegen duwde. De man wordt momenteel nog verhoord.

Na de val leefde het slachtoffer nog, waardoor Robleem al zeker niet vervolgd kan worden voor doodslag. "Mama riep nog iets naar ons toen ze op straat lag", vertelt Jordan, een van haar zonen. Wesley bevestigt dit: "Voordat ze door een Deliveroobezorger op een brommer overreden werd, waren haar laatste woorden: 'Ik betaal nog steeds geen huur, godverdomse gierigaard.'" Op de vraag hoe hij zich nu voelt, antwoordt de jongen alvast positief: "Goed. Mag ik nu bij een gezin wonen waar ze wel warm water hebben?" □

Na maanden van trouwe dienst neemt *dwars* met pijn in haar hart afscheid van mevrouw

Coach Conny

adviestante bij *dwars*
moeder van Jordan en Wesley
om het leven gekomen in een verkeersongeval
te Antwerpen-Linkeroever

waarom al dat vechten?

waarom al die pijn?

je wilde hier niet weg

je wilde bij ons zijn

de strijd was oneerlijk

en geheel niet terecht

je wilde zo graag verder

maar verloor dit gevecht

De redactie en de familie danken U voor Uw gebed en Uw oprecht medeleven.

tekst: Casper Peeters,
Fleur Goossens en Remco Terryn
beeld: Casper Peeters
lay-out: Emma Mertens

To hate or not to hate? Niemand vroeg het, maar het antwoord is meestal ja. Het is niet omdat ik maandelijks dit hekelschrift neerpen dat ik daarom ook een hater ben. In wezen ben ik de meest optimistische persoon binnen de redactie – alleen zet ik die versie van mezelf even aan de kant wanneer het nodig is. Het is namelijk beter om je frustraties te uiten dan om ze op te kroppen. Deze keer vertel ik je over mijn ervaring met mensen die na middernacht beweren dat het de volgende dag is.

Stel het je even voor. Het is één uur 's nachts. Je bent goed aan het gaan op je pre. Je voelt je goed, je hebt morgenochtend geen les en je weet dat je vanavond zo laat uit kan als je wil. Je meldt dit aan een van je vrienden. "Ik ben zo blij dat ik morgen geen les heb!", zeg je. Je krijgt een antwoord.

"Je bedoelt vandaag?"

Je mond valt open, je brein stopt even met werken. Al het geluk dat je voelde, verdwijnt in een ogenblik. Je bent niet boos, maar teleurgesteld dat dit soort radicale gedachten in je eigen vriendengroep voortbewegen. Dit, lieve lezers, is sinds vorige week mijn nieuwste trauma. Die vreselijke gebeurtenis is mij overkomen, maar ik heb het overleefd.

Ergens in mijn hoofd begrijp ik dat, puur theoretisch gezien, een dag begint om middernacht en daar ook eindigt. Ik zal het echter nooit publiekelijk toegeven. Het is toch niet omdat een of ander beleid dat beslist heeft dat ik me daarnaar moet schikken? Ik antwoordde dus, weliswaar na een korte pauze om te bekomen, op de vreselijke vraag met de woorden "Ik wil je dat nooit meer horen zeggen", gevolgd door verscheidene levensbedreigingen en de vraag "Als je aan een dag denkt, dan denk je toch aan opstaan en gaan slapen in plaats van aan tijdstippen?" Na een beangstigd knikje van de persoon in kwestie voelde ik dat ik mijn punt gemaakt had.

Ik neem even de vrijheid om mijn persoonlijke geloofsovertuigingen mee te delen. Ik vind dat het de volgende dag wordt wanneer je iets doet dat je normaal gezien op die dag zou doen. Dat is de vuistregel. Wakker worden is het meest voor de hand liggende voorbeeld, maar als je die nacht niet slaapt, is het bijvoorbeeld ontbijten of je klaar maken voor school dat de functie vervult. Als je pas tegen acht uur 's ochtends thuiskomt en je huisgenoten tegenkomt die al vertrekken, dan leef je gewoonweg in een andere tijdzone. Op een andere dag. Zij zijn al bij morgen, jij bent nog bij vandaag. Dat is gewoon de waarheid van het universum en je zal me nooit iets anders kunnen wijsmaken.

Kleine disclaimer voor als je je aangesproken voelt: er zitten geen vijandige bedoelingen achter deze tekst. Als je diep gekwetst bent, kan je me altijd een mailtje sturen. Of ik de dag zelf nog antwoord, zal afhangen van de tijdzone waarin je verkeert en die waar ik in verkeer. Dan praten we het morgen samen uit. ☐

tekst: Remco Terryn
beeld: Amber Peeters
en Remco Terryn
lay-out: Manar M'Rabet H.

SATIRE

“JE BEDOELT VANDAAG?”

d U i j v e N m e l k e r

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet d*wa*r*s* alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie gaan we mierenneuken over duivenmelker.

De duivenmelker, het lijkt bijna een metafysisch concept dat uitsluitend voorkomt in stripboeken en tekenfilms als baken van Vlaamse gezelligheid. Mijn excuses dat ik die bubbel moet doorprikken, maar duivenmelkers bestaan niet alleen in stripboeken en dat zette me aan het denken. Wat doen duivenmelkers eigenlijk? Produceren duiven melk? Zijn duivenmelkers boeren? Geraak je bij het lezen van die overvloed aan vragen in paniek? Maak je geen zorgen, ik zocht het allemaal voor jullie uit.

Wat houdt duivenmelkers bezig? Wel, ze melken alleszins helemaal geen duiven. Duivenmelkers zijn liefhebbers van de duivensport. Dat houdt in dat ze speciale duiven kweken en trainen om zo snel mogelijk een traject tussen een lossingsplaats en hun hok af te leggen. De winnaar van zulke wedstrijden is de eigenaar van de duif die de hoogste gemiddelde snelheid behaalt op het afgelegde traject. Dat traject kan oplopen tot 1100 kilometer per dag. Toen ik daarachter kwam, was ik in shock. Wat een stelletje oplichters, die duivenmelkers. Ten eerste zijn het de duiven die de sport uitvoeren en niet zichzelf. Ten tweede durven ze zichzelf als winnaar van de wedstrijd bekronen, terwijl die duif waarschijnlijk zit te puffen in een krap hokje.

Daarmee stopt het verhaal nog niet. Ik kwam er ook nog eens achter dat de vermeende atleten soms gebruik maken van motivatietechnieken om hun duiven sneller te doen vliegen. Een populaire methode is het weduwschap. Die techniek houdt in dat de mannetjesduif een week voor de vlucht gescheiden wordt van zijn vrouwtjesduif. Daardoor vliegen de mannetjes sneller, omdat ze zo snel mogelijk terug bij hun vrouwtje willen zijn. Hoewel dat allemaal romantisch klinkt, vind ik het vooral barbaars.

Ten slotte, hoe zit het met die duivenmelk? Uit een snelle zoekopdracht ontdekte ik dat duiven wel degelijk melk produceren. De duif maakt een melkachtige substantie aan in haar krop nadat haar jongen uit het ei zijn gekropen. Die melk is dan voor de eerste levensdagen de voedingsbron van de pasgeboren babyduifjes en wordt allesbehalve gemolken door een duivenmelker. Blijkbaar is het woord duivenmelker gewoonweg ontstaan naar analogie met het woord geitenmelker (iemand die geiten houdt en dus wél melkt om van de opbrengst te leven). Wat een oplichters, die duivenmelkers. □

tekst: Emma Mertens
beeld: Amber Peeters
lay-out: Thijs van Dam

met botte tang tracht ik de tent te breken
met botte tang harde tanden tracht ik de tent te breken
met botte tang harde tanden warme wangen tracht ik de tent te breken

scherven studenten richten tenten als paleizen op
halen kansarme kinderen van opvang af, wandelen wankelende
kleuters aan linkerhand, wijden de wijk in warmte
maken wafels voor bejaarden behapbaar organiseren td's
voor volkeren van verleden en heden, kaarten met dragers van wat was
ze weren een verleden van brand, maken nat wat ooit droog,
hoog wat ooit plat, planten verwachting op parkings
als tuinkruiden tussen stoeptegels

tekst: Leonie Moreels (extern)
beeld: Thomas De Jongh
lay-out: Remco Terry

MET BOTTE TANG

in badpak vind ik een inktvis, in tedere tentakels
maakt hij plaats voor wat lang onvruchtbaar leek
fezelt: deze parking is een zwembad, hier groeit wat
ooit bloedde, leer je school-, rug- en hartslag, ga
met botte tang besef ik: scherven studenten smeden grenzen tot
welkom, met botte tang breek bij deze ik de tent in twee
met botte tang breek ik de tent in twee

CO-HOOFDREDACTEURS EMMA MERTENS | PEBBLES ANTONISSEN
REDACTIESECRETARIS THIJS VAN DAM
REDACTIE CASPER PEETERS | ELENA CEUPPENS | EMMA MERTENS | FLEUR GOOSSENS | HANNE COLÉMONT | INE CUYPERS | LUCAS VAN LOOVEREN | PEBBLES ANTONISSEN | REMCO TERRYN | THIJS VAN DAM
POËZIE LEONIE MOREELS (EXTERN)
EINDREDACTIE CASPER PEETERS (VERANTWOORDELIJKE) | ALEXANDER BOSSUYT | ELENA CEUPPENS | EMMA MERTENS | FEE WOUTERS | FLEUR GOOSSENS | HANNE COLÉMONT | JULIE VANSTRAELEN | KEN HENDRICKX | LUCAS VAN LOOVEREN | MAYTÉ MENS | PEBBLES ANTONISSEN | THIJS VAN DAM
BEELD AMBER PEETERS (VERANTWOORDELIJKE) | CASPER PEETERS | FLEUR GOOSSENS | HANNE COLÉMONT | HAVA MASAEVA | INE CUYPERS | LENA VERCAMMEN | MANAR M'RABET HAJRAOUI | MARGOT FRANCKX | THOMAS DE JONGH
COVER & BACK MARGOT FRANCKX
LAY-OUT REMCO TERRYN (VERANTWOORDELIJKE) | EMMA MERTENS | LENA VERCAMMEN | MANAR M'RABET HAJRAOUI | PEBBLES ANTONISSEN | THIJS VAN DAM
PR MAGALI HOOFD (VERANTWOORDELIJKE) | EMMA MERTENS | PEBBLES ANTONISSEN
SOCIALE MEDIA EMMA MERTENS | HANNE COLÉMONT | PEBBLES ANTONISSEN | THIJS VAN DAM
IT STAN SCHEPERS | STEIN DE GROOF
DRUKKERIJ EPO MET DANK AAN YVES PRÖSSLER

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op www.dwars.be vind je met stevige regelmaat nieuwe content. Dit nummer werd afgesloten op 17/03/2024.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Emma Mertens, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be □ contact@dwars.be □ werving@dwars.be

